

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-61)

Dec (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 13
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....28
6. திருமாலை 33

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 38)

164. யம:

அனைவரையும் துன்பம் ஏதும் இல்லாதபடி, மகிழ்வுடன் இருக்கும்படி அடக்கி ஆள்வதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - ய: ப்ருதிவீம் அந்தரோமயதி - யார் பூமியின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கின்றானோ.
- ப்ருஹத் மாத்யந்தினம் - ய: ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி - யார் ஜீவனின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறானோ.

இப்படியாக அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் பூமி தொடங்கி ஒவ்வொரு தத்துவமாகக் கூறப்படுகிறது. அவற்றில் இவன் புகுந்து நியமிப்பதாக உள்ளது. மேலும் மநுஸ்ம்ருதி (8-92) - ய மோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ் தவ ஏஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: தேந சேத் அவிவாத: தே மா காங்காம் மாகுரூந் கம: - சூரியமண்டலத்தில் இருந்தபடி அனைவரையும் நியமனம் செய்வதால் சக்ரவர்த்தியாக உள்ளவனும், உன் இதயத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனோடு உனக்கு எந்தவிதமான் விரோதமும் இல்லை என்றால், புண்ணியம் தேடும் விதமாக நீ கங்கை முதலானவற்றை நாடவேண்டாம், குருசேஷத்ரமும் செல்லவேண்டாம் - என்றது.

165. வேத்ய:

அறியக்கூடியவன். இப்படியாக இவன் பல அவதாரங்களில் அவதரிப்பதால் நமது புலன்களுக்கு எட்டாத மேன்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறான். ஆகவே அனைவராலும் அறிந்து கொள்வதற்கு எளியவன். இதனால் வேத்ய என்ற திருநாமம் பெற்றான்.

166. வைத்ய:

அனைத்து வித்யைகளும் அறிந்தவன். தன்னையே த்யானம் செய்தபடி உள்ளவர்களின் ஸம்ஸார தொடர்பை நீக்கும் வித்யையை அறிந்தவன். அஷ்டாத்யாயீ (4-2-59) - தத் அதீதே தத் வேத - "அதனை ஓதுகிறான்", "அதனை அறிகிறான்" என்று இரண்டாம் வேற்றுமையில் உள்ள "வேத" என்ற பதத்தின் பின்னே "அண்" என்பது உண்டாகும் - என்றது. மேலும் விஷ்ணுதர்மம் (69-110) - மேரு மந்தர மாத்ரோபி - ஒருவனின் பாவங்கள் என்பது மேருமலை போன்று பெரிதாக இருக்கலாம் (ஆனால் கேசவன் மூலம் அவை அழியும்) - என்றது.

167. ஸதாயோகீ

எப்போதும் விழித்திருப்பவன். அடியார்களின் விஷயத்தில் எப்போதும் விழிப்புடன் உள்ளதால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான். கட உபநிஷத் (5-8) - ய ஏஷு ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி - அனைவரும் உறங்கும்போது இவன் விழித்திருப்பான் - என்றது.

168. வீரஹா (747, 927)

அசுர ஸ்வபாவம் கொண்டவர்களை அழிப்பவன். அதாவது தங்களது குதர்க்கமான வாதங்கள் மூலம் பரமாத்மா பற்றிய ஞானத்தைக் கெடுப்பவர்களை அழிப்பவன். அஷ்டாத்யாயீ (3-2-87) - ப்ரஹ்ம ப்ருண வ்ருத்ர - இந்தச் சொற்களுடன்

”அழித்தல்” என்ற பொருள் தருகின்ற “ஹத்” என்பது வரும்போது, ”கவிப்” என்பது சேர்கிறது. இந்த விதியானது வேறு சில பதங்களுடன் “ஹந்தி” என்பது இணையும்போது செயல்படுகிறது. இதன் மூலம் உண்டான திருநாமங்கள் காமஹா (295), க்ரோதஹா (315), பகஹா (564) போன்றவை ஆகும்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் (பரமாத்மா பற்றிய ஞானத்தைக் கெடுப்பவர்கள்) கூறுவதைக் கீதையில் (16-8) – அஸ்த்யம் – இந்த உலகமே பொய்யானது, இந்த உலகிற்கு ஆதாரம் ஏதும் இல்லை, ஈசுவரன் இல்லை – என்று உரைத்தான். அதன் பின்னர் இவர்களைத் தான் என்ன செய்யப் போவதாகக் கீதையில் (16-19) – தான் அஹம் – இப்படியாக உரைக்கும் கொடியவர்களும், நன்மை என்பது சிறிதும் இல்லாதவர்களும் ஆகிய அந்தத் தாழ்ந்தவர்களை அசுரப்பிறவிகளாக நான் தள்ளுகிறேன் – என்றான்.

169. மாதவ: (73, 741)

பரமாத்மா பற்றிய ஞானத்தை எங்கும் பரப்புபவன். தன்னைப் பற்றிய விஷயமான பரமாத்ம ஞானத்தைப் பரப்புவதால் மாதவன் எனப்படுகிறான். மாவித்யா ச ஹரே: ப்ரோக்தா தஸ்யா ஈசோ யதோ: பவாந் தஸ்மாத் மாதவ நாமா அஸி தவ: ஸ்வாமீ இதி சப்தித : - ஸ்ரீஹரியின் வித்யை என்பது மா எனப்படுகிறது; தவ: என்றால் ஸ்வாமி என்ற பொருள் தரும்; வித்யைக்கு ஈசுவரன் என்பதால் மாதவ: எனப்படுகிறாய் - என்றதுகாண்க. மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் (69-4) – மௌநாத் த்யாநாத் ச யோகாச்ச வித்தி பாரத மாதவம் - பரதவசத்தில் உதித்தவனே! மௌனம், த்யானம், யோகம் போன்றவற்றால் எம்பெருமானை மாதவன் என்கின்றனர் என அறிவாயாக - என்றது.

170. மது:

தேன் போன்று உள்ளவன். பரவித்யை அறிந்தவர்களுக்குத் தேன் போன்று உள்ளதால் மது எனப்படுகிறான். உணாதி பாதம் (1-18) - பலி பாடி நமி - "உ" என்பதும் "கு" என்பதும் பல், பாட், நம் போன்றவற்றின் பின்னே வந்து பல்கு, படு, நாகு என்று மாறுகிறது - என்றது காண்க. மது என்ற பதம் எப்படிப் பிறக்கிறது என்றால் "அறிதல்" என்ற பொருள் கொண்ட "மத்" என்ற பதம், "விரும்பத்தக்கது" என்ற பொருள் கொண்ட "உ" என்பதை இணைத்துக் கொண்டதால் உண்டானதாகும். விஷ்ணுஸூக்தம் - மத்வ உத்ஸ: - மஹாவிஷ்ணு தேன் ஊற்றாக உள்ளான் - என்றது. மேலும் கீதையில் (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ அத்யர்த்தம் - அவர்களில் ஞானியானவன் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் - என்றான்.

171. அதீந்த்ரிய:

புலன்களால் அறிந்து கொள்வதற்கு அப்பாற்பட்டவன். இனிமையான தேன் போன்ற ஸ்வரூபம் கொண்டவனாகிய எம்பெருமான் அனைத்து குணங்களும் பூர்ணமாகக் கொண்டவனாக உள்ளான். மேலே கூறப்பட்ட பரம், வ்யூஹம், விபவம் போன்ற அவதாரங்களுக்கு இதயம் போன்றுள்ள முக்கியமான ஆறு குணங்களைக் கூற எண்ணுகிறார். முதலில் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அதீந்த்ரிய என்றார். அவன் ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்.

172. மஹாமாய:

அவன் புலன்களுக்கு எட்டாதவன் என்று எவ்விதம் கூறப்படுகிறான்? தன்னைச் சரணம் என்று புகாதவர்கள் அனைவரையும் மயக்க வைப்பதும், தனது ஸ்வரூபத்தைக் காண இயலாமல் மறைப்பதும் ஆகிய மாயை என்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவன் என்பதால் இவ்விதம் கூறப்பட்டான். ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - குணமாயா ஸமாவ்ருத: - குணங்கள் என்ற மாயை மூலம் மறைத்தபடி - என்றது

காண்க. இந்த மாயை என்பது "பொய்" என்ற பொருளை அளிக்கவில்லை என்பது பின்னே கூறப்பட உள்ளது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 61)

ஸித்தாந்தம் - இந்த வாதம் தவறானது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் - ப்ராரப்த கர்மம் கழியும் வரையே தாமதம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்து சென்றவுடன் ப்ரஹ்மஞானி ப்ரஹ்மத்தை அடைந்துவிடுகிறான் என்றாகிறது. ஆனால் இதனைத் தொடர்ந்து அந்த நேரத்தில் ப்ராணன்களுக்கு ஜீவனிடமிருந்து உத்க்ரமந்தி உண்டாகும் என்பது மறுக்கவேபடுகிறது. காரணம் இவ்விதம் ஜீவனை விட்டு ப்ராணனும் அகன்றால் ஜீவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக ப்ரஹ்மத்தை அடைவது என்பது ஏற்படாது. ஆகவே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்று ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றவரை ப்ரஹ்மஞானியின் ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் பிரிவதில்லை என்பதே - ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ரமந்தி - அவனிடமிருந்து ப்ராணன் பிரிவதில்லை - என்று கூறப்பட்டது.

ஆர்த்தபாகர் கேள்வியிலும், அந்தக் கேள்வியானது ப்ரஹ்மஞானி பற்றி இருந்திருந்தால் இப்போது கூறியபடியே கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அங்கு எழுப்பப்பட்ட கேள்வி என்பது ப்ரஹ்மஞானி அல்லாதவர்கள் பற்றி ஆகும். அங்கு கேட்கப்பட்ட கேள்வி மற்றும் பதல் ஆகியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்தால், அங்கு ப்ரஹ்மவித்யை பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை என்று அறியலாம்.

ஆர்த்தபாகரின் கேள்விகள் மூலமாக அந்தப் பகுதியில் அளிக்கப்பட்ட பதில்கள் எந்தெந்த விஷயங்களைக் கூறுகின்றன? க்ரஹ மற்றும் அதிக்ரஹ ரூபமாக உள்ள இந்திரியங்கள் மற்றும் இந்திரியங்களின் விஷய ஸ்வபாவங்கள் (க்ரஹம் = மூக்கு,

வாக்கு, நாக்கு, கண், காது, மனம், கை, உணர்ச்சி; அதிக்ரஹம் = புலன்களால் அறியப்படும் விஷயங்களான மணம், சொற்கள், சுவை, உருவம், சப்தம், விருப்பு வெறுப்பு, க்ரஹித்தல் மற்றும் ஸ்பர்சம்), நீருக்கு அன்னமாக அக்னி உள்ள தன்மை, மரணம் அடையும் ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன் பிரியாமை, மரணம் அடைந்த பின்னரும் ஜீவனின் பெயர் விளங்குதல், புண்ணிய பாவங்களின் விளைவாக உண்டாகும் சரீர்ப்ராப்தி என்பது பற்றியே உள்ளன (இங்கு ப்ரஹ்மஞானி, ப்ரஹ்மவித்யை பற்றி ஏதும் இல்லை என்பது காண்க).

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-10) - அபபுநர் ம்ருத்யும் ஜயதி - நீருக்கு அக்னி அன்னம் என்பதை அறிந்தால் மரணத்தை வென்றவன் ஆகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. ஆக இங்கு ப்ரஹ்மஞானி பற்றி அல்லவோ கூறப்பட்ட தாகக் கொள்ளவேண்டும்?

ஸித்தாந்தம் - இங்கு கூறப்பட்டதன் பொருள் என்னவென்றால், நீருக்கு அக்னி அன்னமாகிறது என்ற ஞானம் ஏற்பட்டால் அக்னிஜயம் ஏற்படுகிறது என்பதே ஆகும். அதாவது, இந்த ஞானம் உள்ளவனுக்கு அக்னியால் மரணம் ஸம்பவிக்காது என்பதே ஆகும். ஆகவே இங்கு ப்ரஹ்மஞானி பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை. ப்ரஹ்மஞானி அல்லாதவர்களுக்கு ப்ராணன் கிளம்புவதில்லை என்று எப்படிக்கூற இயலும்? அவனது ஸ்தூல சரீரம் கிளம்புவது போன்று ப்ராணன்கள் கிளம்புவதில்லை, ஆனால் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் போன்று ஜீவனுடன் சேர்ந்தே செல்கின்றன. இவ்விதம் கூறுவதே பொருத்தம் ஆகும்.

4-2-13 ஸ்மர்யதே ச

பொருள் - இதனை ஸ்ம்ருதியிலும் காணலாம்.

ஸிந்தாந்தம் - ப்ரஹ்மஞானிக்கு மூர்த்தந்ய நாடி வழியே வெளிக்கிளம்புதல் உண்டு என்பதை ஸ்ம்ருதியும் கூறுகிறது. இதனை யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (3-167) - ஊர்த்வம் ஏக: ஸ்திதஸ் தேஷாம் யோ பித்வா ஸூர்ய மண்டலம் ப்ரஹ்மலோகம் அதிக்ரம்யதேந யாதி பராம் கதிம் - எந்த ஒரு நாடியானது மேல் நோக்கிச்

செல்கிறதோ அதன் வழியே சூரிய மண்டலத்தையும் பிளந்து சென்று, நான்முகனின் லோகத்தையும் கடந்து, பரமபதம் செல்கிறான் - என்றது.

ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 6 - பரஸம்பத்த்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தேஜஸ் போன்றவை பரமாத்மாவுடன் இணைகின்றன என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது

4-2-14 தாநி பரே ததா ஹ்யாஹ

பொருள் - அவை பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றன; இப்படியே கூறப்பட்டது.

விஷயம் - முன் அதிகரணத்தில் உத்க்ராந்தியின்போது (வெளிக்கிளம்பும்போது) இந்தரியங்கள் மற்றும் ப்ராணன் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஜீவனுக்குத் தேஜஸ் போன்ற பூதங்களுடன் சேர்க்கை ஏற்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சேர்க்கை என்பது ப்ரஹ்மஞானிக்கு இல்லை என்று கடந்து அதிகரணத்தில் சந்தேகம் எழுப்பப்பட்டு, ப்ரஹ்மஞானிக்கும் உத்க்ராந்தி உண்டு என நிரூபிக்கப்பட்டது.

சந்தேகம் - பூத ஸூக்ஷ்மங்கள் அனைத்தும் அவரவர்களின் புண்ணியபாவங்களுக்கு ஏற்றபடியும், ப்ரஹ்மவித்யையின் மேன்மைக்கு ஏற்றபடியும் ஸ்வர்கம் போன்றவற்றுக்குச் செல்கின்றனவா, பரமபதம் செல்கின்றனவா அல்லது பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றனவா?

பூர்வபக்ஷம் - நாடிகளில் ப்ரவேசிப்பதற்கு முன்பாக, பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் சேர்வதற்கு முன்பாக, இதயத்தில் உள்ள பரமாத்மாவை ஜீவன் அடைந்து அனுபவிக்கவேண்டிய இன்பதுன்பங்கள் என்பது ஏதும் இல்லை. ஆகவே பூதஸூக்ஷ்மங்கள் பரமாத்மாவிடம் சேராமல், அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு

ஏற்றபடியோ அல்லது வித்யைக்கு ஏற்றபடியோ ஜீவனுக்கான பலன்களை அனுபவிக்கச் செல்வதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

ஸீத்தாந்தம் - இது தவறு. தாநி பரே - அவை பரமாத்விடம் சென்று சேர்கின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? ததா ஹ்யாஹ - இப்படியே ச்ருதிகள் கூறுகின்றன. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம் - பூதஸூக்ச்மங்களுடன் சேர்ந்து பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றன - என்றது காண்க. ச்ருதி கூறியபடி அல்லவோ பொருள் கொள்ளவேண்டும்? விழித்திருக்கும்போது ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களால் நேரும் களைப்பானது, உறங்கும்போது கழிவது போன்றும்; ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் அனுபவித்த இன்பதுன்பங்கள் அனைத்தும் ப்ரளயகாலத்தில் பரமாத்மாவுடன் இணையும்போது மறைவது போன்றும் இங்கு கொள்ளவேண்டும் (அதாவது இளைப்பாறும் பொருட்டு பரமாத்மாவிடம் சேர்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்).

பரஸம்பத்த்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 7- அவிபாகாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மேலே கூறப்பட்டவை பரமாத்மாவுடன் சேர்கின்றன அல்லாமல் லயம் அடைவதில்லை என்று கூறப்பட உள்ளது.

4-2-15 அவிபாகோ வசநாத்

பொருள் - பிரித்துக் கூற இயலாதபடியான சேர்க்கை மட்டுமே, இப்படியே கூறப்பட்டது.

விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்ட பரமாத்மாவுடனான சேர்க்கை பற்றி ஓர் ஐயம் எழுகிறது.

சந்தேகம் - அந்தச் சேர்க்கை என்பது ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்தும் சென்று பரமாத்மாவிடம் லயிப்பது போன்றதா அல்லது வாக் என்பது மனதுடன் சென்று பிரித்துக் கூற இயலாதபடி சேர்வது போன்றதா?

பூர்வபக்ஷம் - லயிப்பது போன்றது என்றே கொள்ளவேண்டும். காரணம்: அனைத்திற்கும் உபாதானக் காரணமாகப் பரமாத்மா உள்ளதால் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறு. இங்கு கூறப்படுவது பிரிக்க இயலாத சேர்கை மட்டுமே அல்லாமல் காரணப் பொருளில் காரியப் பொருள் சென்று லயிப்பது போன்றது அல்ல. ஏன்? ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே - வாக்கானது மனதில் சேர்கிறது - என்ற இடத்தில் கூறப்பட்ட "ஸம்பத்யதே" என்பதை, கடந்த அதிகரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயம் - என்பதில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இங்குள்ள ஸம்பத்யதே என்ற பதத்திற்கு "பிரிக்க இயலாதபடி சேர்கிறது" என்ற பொருள் தெளிவாக உள்ளது. இதனை ஏற்காமல், இதற்கு மறைமுகமாக "லயிக்கிறது" என்ற பொருள் உள்ளது எனக் கூறுவதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை, இதனை ஏற்கவும் இயலாது. மேலும் உத்க்ராந்தியின்போது ஜீவன் பரமாத்மாவிடம் சென்று லயிப்பதற்கான காரணம் ஏதும் இல்லை (காரணம் லயம் என்றால் நாசம் என்று பொருள்). மேலும் இங்கு புதிதாக ஒரு ஸூக்ஷ்ம சரீரம் படைத்தல் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை.

அவிபாகாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 61)

மூலம் -

5. இப்படிச் செய்யவொட்டாதொழிகிறது அர்த்தகாமங்களில் ப்ராவண்யம். அர்த்தகாமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநாதரித்திருக்குமாகில் ஸார்வபௌமனா யிருப்பானொரு ராஜாவினுடைய புத்திரனை ராஜஸந்நிதியிலே பரிபிவித்தால் ராஜா வெறுக்குமாப் போலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் சீறும். அர்த்தகாமங்களடியாக ப்ரதிகூலரை ஆதரித்திருக்குமாகில் ராஜா ஸார்வபௌமனாயிருக்க ராஜமஹிஷி க்ஷுத்ர ஜந்துக்கள் பக்கலிலே மடிப்பிச்சை பக்கால் ராஜாவுக்கு அவத்யமாய் அத்தாலே அவனை அவன் வெறுக்குமாப் போலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுத்திருக்கும். அர்த்தகாமங்களடியாக அநுகூலரை ஆதரித்திருக்குமாகில் ரத்நத்துக்கும் பாஷாணத்துக்கும் வாசியறியாதாப் போலே இவனுக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் கார்ய கரமாயிற்றில்லையென்று அவனளவிலே எம்பெருமான் அநாதரித்திருக்கும்.

விளக்கம் - கடந்த பத்தியில் கூறியபடி செய்ய இயலாமல் தடுப்பது எது என்றால், செல்வம் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் உள்ள ஆசையே ஆகும். இப்படியாக பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஒருவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தரக்குறைவாக நடத்தினான் என்று வைப்போம்; அவனுடைய நிலை என்ன? அரசனின் முன்னிலையில் அரசகுமாரனை அவமானப்படுத்தினால் அரசனுக்கு எத்தனை கோபம் உண்டாகுமோ அது போன்று எம்பெருமான் தனது மனதில் அவன் மீது சீற்றம் கொள்வான். பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஒருவன் ப்ரதிகூலர்களை மரியாதையுடன் நடத்தினான் என்று வைப்போம்; அவனுடைய நிலை என்ன? அரசன் உள்ளபோது அரசியானவள் மற்றவர்களிடம் சென்று தனக்கு உதவி என்று கேட்டால் அரசன் எவ்விதம் அரசியை வெறுப்பானோ அது போன்று எம்பெருமான் அவனை வெறுப்பான். பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஒருவன் மேலே உள்ள இரு பிறவினர்

நீங்கலாக உள்ள மற்றவர்களை மரியாதையுடன் நடத்தினான் என்று வைப்போம்; அவனுடைய நிலை என்ன? இப்படிப்பட்டவனுக்கு இரத்தினக்கல்லிற்கும் பாறாங்கல்லிற்கும் வேறுபாடு தெரியாத அளவிற்கு ஞானம் உள்ளது என்று தீர்மானித்து எம்பெருமான் அவனை ஒதுக்கிவிடுவான்.

மூலம் - இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த உத்தரக்ருத்யத்தில்

குலடா ஷண்ட பதிதா வைரிப்ய: காகினீம்பி
உத்யதாமபி க்ருஹீண்யாந்நாபத்யபி கதாசந

பரரந்த்ரேஷு ஜாத்யந்தா: பரதாரேஷ்வபும்ஸகா:
பரிவாதேஷு யே மூகா: தே அதீவ தயிதா மம

இத்யாதிகளிற்படியே தர்மவிருத்த அர்த்தகாமங்கள் தூரதோ நிரஸ்தங்களான படியாலே தர்ம அவிருத்தங்களான அர்த்தகாமங்களுபாதியாகவும் அநுகூல் ப்ரதிகூல் உதாஸீந விஷயங்களில் தான் நின்ற நிலை குலையலாகாதென்று திருவுள்ளம்.

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரபந்நர்களுக்கான ஒழுக்கங்களை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததைக் காணலாம். மேலும் சாஸ்த்ரங்களால் அப்பால் விலக்கப்பட்டவை என்பதால், பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொள்ளும் ஆசை என்பது ப்ரபந்நர்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல், அனைவருக்குமே தடுக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இதனைக் கீழே உள்ள ச்லோகங்களில் காணலாம்:

- சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (3-18) - குலடா ஷண்ட பதிதா வைரிப்ய: காகினீம்பி உத்யதாமபி க்ருஹீண்யாந்நாபத்யபி கதாசந - விபச்சாரி, அலி, கர்மங்களைத் துறந்தவன், விரோதி ஆகியவர்கள் தாங்களாகவே அளித்தாலும், எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்து காலமாக இருந்தாலும் அவற்றைப் பெறுதல் கூடாது.
- விஷ்ணுதர்மம் (76-22) - பரரந்த்ரேஷு ஜாத்யந்தா: பரதாரேஷ்வபும்ஸகா: பரிவாதேஷு யே மூகா: தே அதீவ தயிதா மம - மற்றவர்களின் குற்றங்களைக் காணாத குருடன், மற்றவர்களின் மனைவிகளிடம் அலி போன்று நடப்பவன், மற்றவர்களைப் பற்றிப் பேசாத ஊமை ஆகியவர்கள் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவர்கள்.

ஆக, தர்மவழிக்கு மாறாத வழியில் பொருள் ஈட்டுதல் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் என்றாலும் கூட, ப்ரபந்நர்கள் தங்களது நிலையை அநுகூலர், ப்ரதிகூலர் மற்றும் உதாஸீநர் ஆகியவர்கள் விஷயங்களில் மாற்றிக் கொள்ளக்கூடாது என்பதே எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளம் ஆகும்.

மூலம் - அதில் அநுகூலரை அநாதரிக்கலாகாதென்னுமிடம் ஸ்ரீசாண்டில்ய ஸ்ருதியிலே, அநாத்யத ஸுதம் கேஹீ புருஷம் நாபிநந்ததி ததா அநாரசித ஸத்பக்தம் பகவாந் நாபிநந்ததி என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரதிகூல ஸம்ஸர்க்கம் ஆகாதென்னுமிடம், மஹாபாரதத்திலே யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேசவம் ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதி: ஸம்ஸர்க்கிணாமபி என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே மூடை: பாபரதை: க்ரூரைர்பகவச்சாஸ்த்ர தூஷகை: ஸம்பந்தம் நாசரேத்பக்திர்நச்யத்யேதைஸ்து ஸங்கமே என்று ப்ரதிகூல ஸம்ஸர்க்கம் பகவத்ப்ரேமத்தை அழிக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. உதாஸீநரை த்ருணவத்கரித்திருக்கவேணுமென்னுமிடம், அத்யப்ரப்ருதி ஹே லோகா யூயம் வயம் வயம் அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம் வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோர்யூயமிந்த்ரய கிங்கரா: இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் யாரை ஏற்கவேண்டுமோ (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்) அவர்களைத் தள்ளக்கூடாது என்பதை சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (4-86) - அநாத்யத ஸுதம் கேஹீ புருஷம் நாபிநந்ததி ததா அநாரசித ஸத்பக்தம் பகவாந் நாபிநந்ததி - தன்னுடைய குழந்தையை மதிக்காமல், தன்னிடம் உதவி கேட்டு வரும் ஒருவனிடம் அந்தக் குழந்தையின் தந்தை எப்படி அன்பு காட்டுவதில்லையோ அது போன்று, தனது பக்தர்களை வணங்காதவர்களிடம் எம்பெருமான் அன்பு காட்டுவதில்லை - என்றது. அடுத்து, ப்ரபந்நர்கள் தகாதவர்களிடம் தொடர்பு வைக்கக்கூடாது என்ற கருத்து மஹாபாரதத்தில் (சாந்திபர்வம்: 336-36) - யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேசவம் ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதி: ஸம்ஸர்க்கிணாமபி - பரமாத்மாவான கேசவனை எண்ணமுடியாத அளவிற்கு அவனிடம் பகையை வளர்த்திருப்பவர்கள், அப்படிப்பட்டவர்களுடன் சேர்பவர்கள் ஆகிய இருவரும் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவதால் எந்தப் பயனும் பெறுவதில்லை - என்றது காண்க. மேலும் தகாதவர்களிடம் வைக்கும் தொடர்பு எம்பெருமான் மீது வைக்கும் ப்ரேமையை அழிக்கும் என்பதை சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (1-121) - மூடை: பாபரதை: க்ரூரைர்பகவச்சாஸ்த்ர தூஷகை: ஸம்பந்தம் நாசரேத்பக்திர்நச்யத்யேதைஸ்து ஸங்கமே - அறிவில்லாதவர்கள், பாவங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள், தீய தன்மைகள் உள்ளவர்கள், பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தைத் தவறாகக் கூறுபவர்கள் ஆகியவர்களுடன் சேர்ந்தால் பக்தி அழியும் - என்றது. ஏற்கத்தக்கவர்கள், ஏற்கத்தகாதவர்கள் ஆகிய இரண்டு பிரிவினர் தவிர உள்ள மூன்றாவது

பிரிவினரைப் புல் போன்று அற்பமாக ஒதுக்கவேண்டும் என்பது குறித்து - அத்யப்ரப்ருதி ஹே லோகா யூயம் வயம் வயம் அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம் வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோர்யூயமிந்த்ரய கிங்கரா: - உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களே! இன்று தொடக்கமாக நீங்களும் நாங்களும் வெவ்வேறு ஆவோம். நீங்கள் உலக இன்பம் மற்றும் செல்வம் ஆகியவற்றில் மட்டுமே ஈடுபாட்டுடன் உள்ளீர்கள், நாங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் மட்டுமே ஈடுபாட்டுடன் உள்ளோம். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. நீங்கள் புலன்கள் வசப்பட்டவர்கள், நாங்கள் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் - என்றது காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 17)

17. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

அவதாரிகை - இப்படி தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோமென்றிருக்கில் அத்தலைக்கு அவையிரண்டும் வருமென்னுமிடம் சொல்லி, தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ நம்மை அங்கீகரித்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கவையிரண்டும் வருமென்கிறார் மேல் (இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக நமது தோஷங்கள் மற்றும் குணங்கள் ஆகிய இரண்டும் கழிந்தால் மட்டுமே நம்மை ஏற்பது என்று எம்பெருமானும் பிராட்டியும் இருந்தார்கள் என்றால், அதனால் அவர்களுக்குச் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் மற்றும் செய்யத்தக்கதைச் செய்யாமை என்ற இரண்டு குற்றங்களும் உண்டாகும் என்றார். இனி நமது மனதில், "நமது தோஷம் மற்றும் குணக்கேடுகள் ஆகிய இரண்டும் கழிந்துவிட்டன, அதனால் அல்லவோ நம்மை இவர்கள் ஏற்றார்கள்", என்று எண்ணினோம் என்றால், அந்தக் குற்றங்களும் தோஷங்களும் நம்மிடம் வந்து விடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கையாவது) - இத்தனை நாளும் நம்மை யங்கீகரியாதிருந்தவர்கள் இன்றங்கீகரித்தது நம் தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால் நமக்கவை குலைந்ததென்றநுஸந்தித்திருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) - அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யகரணமும் வருகை. எங்ஙனேயென்னில்: இவ்வதிகாரிக்கு,

அநாதிகாலமங்கீகரியாதவர்கள் இன்று நம்மையங்கீகரித்தது நம்முடைய தோஷகுணஹாநிகளிரண்டுங்குலைந்தவாரேயன்றோ! என்றநுஸந்திக்கை அக்ருத்யமாயிருக்க அதைச் செய்கையாலும்; நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன், அமர்யாத:, புத்தவாச நோச, அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம் இத்யாதிப்படியே - நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிப்போதளவாகவொன்றுங் குலைந்ததில்லையென்றும், இப்படியிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகளே பச்சையாக நம்மையவனங்கீகரித்தருளுவதே! என்றநுஸந்திக்கை க்ருத்யமாயிருக்க அதைச் செய்யாமையாலும் இரண்டும் வருமிறே.

விளக்கம் - (இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கையாவது) என்பதன் பொருள் - இத்தனை காலம் நம்மை ஏற்காமல் இருந்த எம்பெருமானும் பிராட்டியும் இப்போது நம்மை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்றால் நமது தோஷங்கள் கழிந்து விட்டதால் அல்லவோ? எனவே நம்மிடம் இருந்து அந்தத் தோஷங்கள் விலகிவிட்டன என்று எண்ணியபடி இருந்தல் - ஆகும். இவ்விதம் எண்ணினால் (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) - செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல், செய்யத்தக்கதைச் செய்யாமை ஆகிய இரண்டு குற்றங்களும் நமக்கு உண்டாகிவிடும். எப்படி? "எல்லையற்ற காலமாக நம்மை ஏற்காமல் இருந்தவர்கள் இன்று நம்மை ஏற்றுக்கொண்டது ஏனென்றால் நமது தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேடுகள் கழிந்ததால் ஆகும்", என்று எண்ணுவது செய்யத்தகாத செயலாகும். இதனைச் செய்தல் மூலம் "செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல்" என்ற குற்றம் ஏற்படும். அடுத்து கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்.
- ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம் (62) - அமர்யாத: - (பலவிதமான குற்றங்கள் தன்னிடம் இருப்பதாகக் கூறி) - நான் எவ்விதம் கரை ஏறி உனது திருவடிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யப்போறேன்.
- ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (70) - புத்தவாச நோச - வரதா! பலவிதமான பாவங்களில் வசப்பட்டவனாக நான் உள்ளேன்.
- ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-91) - அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம் - ஸ்ரீரங்கராஜனே! உன்னுடைய பொறுமை என்னும் குணம் காரணமாக, எல்லையற்ற குற்றங்கள் செய்த நான், உனக்கு வேண்டாதவனாக ஆக மாட்டேன்.

மேலே உள்ள பல வரிகளின்படி நமது குற்றங்கள் இன்றுவரை குறையவில்லை என்றும்; இப்படியாக நாம் உள்ளபோதிலும் நமது தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேடுகளையே உபகாரமாகக் கொண்டு நம்மை எம்பெருமானும் பிராட்டியும் ஏற்கிறார்கள் என்றும் நினைக்கவேண்டும். இந்த எண்ணம் இல்லாத காரணத்தால் செய்யத்தக்கதைச் செய்யாமை என்ற குற்றம் உண்டாகும்.

18. ராசுஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

அவதாரிகை - இப்படி புருஷகாரமுமுபாயமும் தோஷாதிகள் பச்சையாக அங்கீகரித்த விடமுண்டோவென்னுமபேசையிலே, தத்ததங்கீகாரம் பெற்ற ராசுஷஸிகளுடையவும் அர்ஜுனனுடையவும் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கவே அது ஸித்திக்குமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராசுஷஸிகள் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ராசுஷஸிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேடுகள் ஆகியவற்றை உபகாரமாகக் கொண்டு எம்பெருமானோ அல்லது பிராட்டியோ அங்கீகரித்த நிகழ்ச்சி ஏதும் உண்டா என்ற கேள்வி எழலாம். புருஷகாரத்தின் ஏற்பு என்பது அரக்கிகளுக்கும், உபாயத்தின் ஏற்பு என்பது அர்ஜுனனுக்கும் பொருந்தும். இவை அவர்களுடைய தோஷங்களை உணர்த்துகின்றதால், அவையே இக்கேள்விக்கு விடையளிக்கும் என்று முடிவு செய்தார். முதலில் அரக்கியர்களின் தோஷங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஏகாஷ்டீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராசுஷஸிகளும் பரஹிம்ஸை பண்ணப் பெறில் உண்ணாதே தடிக்கும்படி ப்ரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸமொருபடிப்பட தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணி நலிந்து போந்தவர்களிறே; (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேசத்திலறியாதாரில்லை யென்றபடி ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து, ராஜ ஸம்சர்ய வச்யாநாம், பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா என்று குற்றத்தைக் குணமாக உபபாதித்து, திருவடியோடே மன்றாடி ரசுஷிக்கையாலே, தோஷமே பச்சையாகவங்கீகரித்தன்மை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஒரு கண் உடையவள், ஒரு காது உடையவள் என்று எழுநூறு விதமான அரக்கிகள் அசோக வனத்தில் இருந்தனர். இவர்கள், மற்ற உயிர்களை வதை செய்யவில்லை என்றால் உண்ணமாட்டோம் என்ற சபதம் பூண்ட நிலையில் உள்ளவர்கள் ஆவர். இப்படியாக மிகப் பெரும் பாவங்கள் செய்வதையே இவர்கள் இயல்பாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர். மேலும், பத்து மாதங்கள் சீதையைத் தங்கள் கையாலும், வாயாலும் பயமுறுத்தியபடி இருந்தவர்கள் ஆவர். இராமாயணம் சுற்றி வரும் பூமியான இங்கு, இவர்களது தோஷம் மிகவும் பிரபலம் ஆகும். ஆக இதனை அறியாதவர்கள் இங்கு இல்லை. இவர்களின் தோஷங்கள் குறித்து சீதை அனுமனிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - ராஜ ஸம்சர்ய வச்யாநாம் - அரச ஆணையால் செயல் புரிபவர்களும், அப்படிச் செய்யாமல் இருத்தால் அவனால் தண்டிக்கப்படுபவர்களும் ஆகிய இப்பணிப்பெண்கள் மீது யார் கோபம் கொள்வர்?
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா - உனது எண்ணப்படி இவர்கள் தீ வினை செய்தவர்கள், என் எண்ணப்படி இவர்கள் நல்லதே செய்பவர்கள்.

இப்படியாக இந்த அரக்கிகளுக்காகச் சீதை அனுமனிடம் மன்றாடி நின்று, அவர்களைக் காத்தல் என்ற செயலானது, அரக்கியர்களின் தோஷங்களைப் பிராட்டி எப்படி உபகாரமாகக் கொண்டாள் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

வ்யாக்யானம் - குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிடே என்று. இவர்கள் தங்களுக்கு குண ஹாநியாவது - இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிறவிடத்தில் இவளும் நம்மோபாதியொரு பெண்பிறந்தவளன்றே என்றாகிலும் மறந்தும் அல்பம் நெஞ்சிரக்கமுண்டாதல்; பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்றதற்குப் பின்பு

நலிகிறவிடத்தில், ஐயோ! இப்படி சொன்னவளன்றோ! என்று சற்றும் நெஞ்சுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை.

விளக்கம் - இங்கு அரக்கியர்களின் குணக்கேடு பற்றிக் கூறாமல் தோஷங்கள் மட்டும் கூறப்பட்டது ஏன்? தோஷங்கள் என்பது மட்டுமே உபகாரமாக ஆகும்போது, குணக்கேடுகளும் உபகாரம் ஆகும் என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும் என்று கருத்து. அரக்கியர்களின் குணக்கேடு என்பது என்ன? இடைவிடாமல் சீதையைத் துன்புறுத்தும் போது, "இவளும் நம் போன்று ஒரு பெண் அல்லவோ?", என்ற எண்ணம் சற்றே உண்டானாலும், அவர்கள் மனதில் அவள் மீது இரக்கம் என்பது மறந்தும் உண்டாகவில்லை. சீதை அவர்களிடம் - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - நான் உங்களைப் பாதுகாப்பவள் - என்று கூறினாள். இதற்குப் பின்னரும் அவளைத் துன்புறுத்தும்போது மனதில், "ஐயோ! இப்படி நமக்கும் கூறியவள் அல்லவோ?", என்று சற்று கூட நெஞ்சத்தில் எண்ணாமல் இருந்தல்.

19. ஜிதேந்தரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய், கேசவஸ்யாத்மா என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்.

அவதாரிகை - இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பக்கலில்லாமையாலும், குணப்ரதையுண்டாகையாலும் இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற சங்கையையநுவதித்துக் கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜிதேந்தரியரிலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அரக்கிகள் போன்று தோஷங்கள் அல்லது குணங்க்கேடுகள் ஏதும் அர்ஜுனனிடம் இல்லை. மேலும் பிரபலமான பல உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவன் ஆவான். ஆயினும் அர்ஜுனனின் குற்றம் என்பது என்ன? இப்படி ஒரு கேள்வி எழலாம் என்பதைத் திருவுள்ளத்தில் பற்றியவராக, அவனது குற்றங்களை இங்கு விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவன்) என்றது - ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே ப்ரஸாதந விசேஷ: உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா: என்னும் வைலக்ஷணயமுடைய ஊர்வசி வந்து மேல் விழ, முறை கூறி நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனாகையாலே, இந்த்ரிய ஜயம் பண்ணினாரில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவ னென்கை.

விளக்கம் - "ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவன்" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்ன வென்றால்: ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே ப்ரஸாதந விசேஷ: உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா: - ஆபரணங்கள் அனைத்திற்கும் ஆபரணமாகவும், அலங்காரங்கள் அனைத்திற்கும் அலங்காரமாகவும், உபமானங்கள் அனைத்திற்கும் உபமானமாகவும் ஊர்வசியின் சரீரம் உள்ளது - என்று கூறும்படியாக உள்ளவளும், அழகு நிறைந்தவளும் ஆகிய ஊர்வசி அர்ஜுனனை நாடி வந்தபோதிலும், இவன் முறையாக வணங்கி நின்றான். ஆக புலன்களைத் தன் வசப்படுத்தியவர்களில் இவனுக்கு மேம்பட்டவர்கள் இல்லை என்னும்படியாக உள்ள அர்ஜுனன் - இதுவே உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது - தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன் நடக்குமவனென்கை.

விளக்கம் - "ஆஸ்திக அக்ரேஸரன்" என்றால் - தர்மம், அதர்மம், பரமபதம், சேதனம், ஈச்வரன் போன்ற பல பிரிவுகளைத் தெளிவாக கூறுவது சாஸ்திரங்களாகும். இந்தச் சாஸ்த்ரங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு பலர் வாழ்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட அறிவை உடையவர்களில் முதன்மையானவன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (கேசவஸ்யாத்மா என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற) என்றது - அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந: என்று அந்யோந்யம் ப்ராணபூதராயிருப்பர்களென்கையாலே, இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னும்படி அபிமத விஷயமாயிருக்குமவனென்கை. இப்படியிருக்க (அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேது) என்று சங்கை (என்னில்) என்றது -

அநுவாதம். தோஷங்கள் தன்னைச் சொல்லுகிறது (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்) என்று. இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோஷங்களாகிறது - அஸ்தானே க்ருதங்களாகையாலே; வதபீதி தோஷமாகிறது - ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்த்யா வந்ததாகையாலே; அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம் என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது. தர்மசேஷத்ரே குருசேஷத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: என்கிறபடியே - யுத்தேச்சையாலே இரண்டு தலையும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தசையிலே, ந காங்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநிச, கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவதேநவா, யேஷாமர்த்தே காங்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநிச - த இமே வஸ்திதாயுத்தே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச இத்யாதிப்படியே இவர்களைக் கொன்று நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுண்டோவென்று பந்துக்கள் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ண விருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே; தாந் ஸமீக்ஷய ஸ கௌந்தேயஸ் ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷிதந்நிதமப்ரவீத் என்னும்படி - அத்தசையில் பண்ணின காருண்யமும் பச்வாலம்பநத்தில் காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே. கதம் நஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜநார்த்தந என்று தொடங்கி, அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் - யத் ராஜ்ய ஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜந முத்யதா: என்னுமளவும் ஸ்வவர்ண தர்மமான வதத்திலே அதர்ம புத்த்யா பண்ணின பீதியும்படியேயிறே.

விளக்கம் - "கேசவஸ்யாத்மா என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற" என்றால்: அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந: - அர்ஜுனன் கேசவனுக்கு ஆத்மாவாக உள்ளான்; க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு ஆத்மாவாக உள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த இருவரும் ஒருவரின் உயிராக மற்றவர் உள்ளனர். ஆக அர்ஜுனனை விட்டுப் பிரிந்தால் க்ருஷ்ணன் தாங்கமாட்டான் என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனின் ப்ரியமான விஷயமாக உள்ளவன். இப்படியாக அர்ஜுனன் உள்ளபோது, அவனுக்கு என்ன தோஷம் உள்ளது என்ற சந்தேகம் எழ, அதற்குச் சமாதானம் அருளிச் செய்கிறார். அந்தத் தோஷங்கள் பற்றி இங்கு அருளிச் செய்கிறார். இதனை - பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும் -

என்றார். இவற்றில் சிநேகம், கருணை முதலியவை எப்படித் தோஷங்கள் ஆயின? அவை அவசியம் இல்லாத இடங்களில் வெளிப்படுவதால், தோஷங்கள் ஆனது. வதபீதி தோஷம் உண்டானது (கொல்வது என்ற செயல் காரணமாக உண்டான பயம்; அந்தப் பயமே தோஷம்) எப்படி? கூடித்ரியனான தனது குல தர்மத்தை ஏற்று நடந்தாலும், பாவம் உண்டாகும் என்ற தவறான எண்ணம் காரணமாக இந்தத் தோஷம் உண்டானது. இதனை ஸ்வாமி ஆளவந்தார் - அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம் - தவறான இடத்தில் தோன்றிய அன்பு காரணமாக அல்லவோ தர்மத்தை அதர்மம் என்று எண்ணிக் கலங்கினான் - என்றார். தர்மசேஷத்ரே குருசேஷத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: - தர்மசேஷத்ரமான குருசேஷத்ரத்தில் இருவரும் வந்து நின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, யுத்தம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலிட இரண்டு பிரிவினரும் யுத்தபூமியில் வந்து நின்றனர். அதன் பின்னர், அங்கு யுத்தம் புரிதல் என்பதே கைக்கொள்ளவேண்டிய செயலாகும். அப்போது அதனை விடுத்து, கீழே உள்ளது போன்று (கீதை: 1-32, 33) அர்ஜுனன் கூறினான்:

- கீதை (1-32) - ந காங்ஸேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநிச, கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவதேநவா - க்ருஷ்ணா! இப்படிப்பட்ட வெற்றியை நான் விரும்பவில்லை. எனக்கு இவ்விதம் கிட்டும் அரசபதவியோ சுகங்களோ வேண்டாம். கோவிந்தா! அரச பதவி, நாடு, மோகங்கள், இந்த வாழ்க்கை ஆகியவை மூலம் நமக்கு என்ன பயன்?
- கீதை (1-33) - யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநிச - த இமே வஸ்திதாயுத்தே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச - நாம் அரச பதவி, செல்வம் போன்றவற்றை யாருக்காக விரும்புகிறோம்? இந்த உறவினர்களுக்காக அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட இவர்கள் இன்று தங்கள் உயிர் மற்றும் செல்வங்கள் ஆகியவற்றையும் இழக்கத் தயாராக நிற்கின்றனர்.

“இப்படியாக இந்த உறவினர்கள் பலரையும் அழித்து, அதன் மூலம் எனக்கு ஒரு வாழ்வு உள்ளதோ?”, என்றான். ஆக, தனது உறவினர்கள் மீது கொண்ட

அன்பானது இவனைத் தனது குலதர்மத்தை விட்டு விலகச் செய்ததால், அந்த அன்பு தவிர்க்கப்பட வேண்டியது அல்லவோ?

மேலும் கீதை (1-27) - தாந் ஸமீக்ஷய ஸ கௌந்தேயஸ் ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நிதமப்ரவீத் - குந்தியின் புத்திரனான அர்ஜுனன் தன் முன்பாகத் தனது உறவினர்கள் அனைவரும் நிற்பதைக் கண்டான்; இதனால் கருணை கொண்டவனாகவும், துன்பம் அடைந்தவனாகவும் பின்வருமாறு உரைத்தான் - என்றது காண்க. யாகத்தில் செய்யும் உயிர் வதைக்கு அஞ்சுவது போன்று இங்கு ஏற்பட்ட கருணை என்பதும் விலக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

அடுத்து கீதை (1-39) - கதம் நஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜநார்த்தந - க்ருஷ்ணா! நாம் நமது குலத்தின் அழிவு பற்றியும், உண்டாகும் பாவங்கள் பற்றியும் அறிவோம்; எனவே இந்தப் பாவங்களில் இருந்து விலகுவது பற்றி நாம் எவ்விதம் அறியாமல் இருப்போம் - என்று தொடங்கி, (1-45) - அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் - யத் ராஜ்ய ஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜந முத்யதா: - அரசுபதவி என்பதன் மீது ஆசை கொண்டு நமது உறவினர்களையும் அழிப்பதற்குத் தயாராக உள்ளோம், இது மிகவும் பெரிய பாவத்தை ஏற்படுத்தும் என்று தெரிந்தும் அதனைச் செய்யத் தயாராக உள்ளோமே - என்று முடித்தான். இதன் மூலம் தனது குலதர்மமான "எதிரியை அழித்தல்" என்பதையும் அதர்மமாகக் கொள்ள வைக்கும் அச்சம் தள்ளப்பட வேண்டியதாகிறது.

20. த்ரௌபதீ பரிபவங் கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ராதாந தோஷம்.

அவதாரிகை - இவையெல்லாம் அப்ரதாநம், இன்னமும் ப்ரதான தோஷம் வேறே யென்கிறார் (த்ரௌபதீயென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான தோஷங்கள் அர்ஜுனனுக்கு முக்கியமானவை அல்ல; அவன் செய்த முதன்மையான குற்றத்தை இங்கு கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச் செய்தே, சூதிலே தோற்றமையை நினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், கோவிந்த புண்டரீகாஷ ரக்ஷமாம் சரணாகதாம் என்று க்ருஷ்ணனை சரணம் புகுந்த பின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவதாச்சரிதரைப் பிறர் பரிபவிக்கக் கண்டால் சக்தனாகில் விலக்கவேண்டும், அசக்தனாகில் இழுவோடே அவ்வருகே போகவேணும் என்னும் விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையைப் பார்த்தாதல், தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து அவனை சரணம் புகுந்தவள் பரிபவப்படப் பார்த்திருந்தால் அவன் முகத்திலே நாளை விழிக்கும்படி என்! என்றாதல், சரக்கெனவெழுந்திருந்து விலக்கவிறையடுப்பது; அதைச் செய்யாதே முன்புத்தையிற் காட்டில் ஒரு விசேஷமறவிருந்தானிறே. இதுவேயாய்த்து இவன் தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக்கிடப்பது. அதைப் பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்) என்கிறது. தோஷத்துக்கு ப்ரதாந்யம் க்ரௌர்யத்தாலேயிறே, அல்லாதவை போலன்றிக்கே நக்ஷமாமி என்னும்படியான தோஷமிறையிது.

விளக்கம் - துரியோதனன் உள்ளிட்ட பலரும் திரௌபதியை சபையில் துடிக்க வைத்த போதிலும், தான் சூதில் தோற்ற காரணத்தினால் தர்மம் கருதி, தர்மத்திற்கு அச்சம் கொண்டவனாகப் பேசாமல் நின்றான். ஆனால் திரௌபதி - கோவிந்த புண்டரீகாஷ ரக்ஷமாம் சரணாகதாம் - கோவிந்தனே! தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! உன்னைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்று க்ருஷ்ணனிடம் சரணம் புகுந்தாள். இவ்விதம் எம்பெருமானிடம் சரணம் புகுந்த ஓர் உயிர், மற்றவர்களால் துன்புறுத்தப்படும்போது ஆற்றல் உள்ள ஒருவன் அவர்களை விலக்கவேண்டும்; ஆற்றல் இல்லாதவனாக இருந்தால் கனத்த மனத்துடன் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றுவிடவேண்டும் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இந்த சாஸ்த்ரங்களுக்காக அல்லாவிட்டாலும், தன் மீது க்ருஷ்ணனுக்கு உள்ள தோழமை

மற்றும் பக்ஷபாதம் ஆகியவற்றையாவது அர்ஜுனன் அப்போது உணர்ந்து கொண்டு, “எனது க்ருஷ்ணனைச் சரணம் புகுந்தவள் இவ்விதம் துயரம் கொள்ளும்போது நான் ஏதும் செய்யாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், நாளை க்ருஷ்ணனின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது”, என்று எண்ணி இருக்கவேண்டும். இதனால் சட்டென்று எழுந்து அவர்களை விலக்கி இருக்கவேண்டும். ஆனால் அதனைச் செய்யாமல், முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் மெத்தனமாக எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அமர்ந்திருந்தான். இதுவே க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளத்தில் இவன் செய்த பல குற்றங்களில் முதன்மையான குற்றமாகத் தைத்தது. இதனை உணர்த்தவே ”க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்” என்று அருளிச்செய்தார். ஒரு குற்றத்திற்கு முக்கியமான ஒன்று அந்தக் குற்றம் மூலம் உண்டாகும் கொடுமையே ஆகும். அர்ஜுனன் செய்த இந்தக் குற்றம் மற்றவை போல் அல்லாமல் - ந சக்ஷமாமி - பொறுக்கமாட்டேன் - என்று சீறும் அளவிற்கு அல்லவோ?

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 26)

1-1-7 திடவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை

படர்பொருள் முழுவது மாயவை யவைதொறும்

உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ளன்

சுடர்மிகு சுருதியு ளிவையுண்ட சுரனே.

பொருள் - அனைத்துப் பொருள்களும் ஸ்தூலமாக உள்ள ஆகாயம், நெருப்பு, காற்று, நீர் மற்றும் நிலம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களை மூல காரணமாகக் கொண்டு உருவாகின்றன. அந்தப் பொருள்கள் அனைத்தும் தானே ஆக உள்ளான். உடலில் மறைந்துள்ள உயிர் போன்று அந்தப் பொருள்கள் அனைத்திலும் மறைந்துள்ளான். இப்படியாக எங்கும் பரந்துள்ளான். உலகங்கள் அனைத்தையும் ப்ரளய காலத்தில் விழுங்கும் இவனே ஒளி மிகுந்த வேதங்களில் காணப்படுகிறான்.

அவதாரிகை - கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொன்ன இது பாவிப்ரதிஸந்தாந ந்யாயத்தாலேயாய், அத்தால் பலித்த ஸம்பந்தம் சாரீராத்ம பாவமென்கிறாராதல்; அன்றியே கீழே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார். அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம் சாரீராத்மபாவம் என்கிறாராதல். அநேந ஜீவேநாத்மநாநு ப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி என்கிறபடியே த்ரிவ்ருத்க்ருதமான அசித்திலே ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி இவை “தான்” என்னலாம்படியிருந்தால் “ம்ருதாத்மகோ கட:” என்னும்படியிருக்கையன்றிக்கே அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா என்கிறபடியே ஸர்வேஷாமாத்மாவாய், இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில் - இந்த சரீரத்துக்கு இந்த ஆத்மா தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருக்கிறாப்போலே யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் என்கிறபடியே தான் இரண்டுக்கும் தாரகனாய் நியாமகனாய்

சேஷியாய் நின்று நடத்திக்கொண்டு போருமென்று கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தனம் சரீராத்ம பாவமென்கிறார். வருஷத்தில் தேவதத்தன் நின்றான் என்றால் அங்கு சரீராத்ம பாவமில்லை. ஜாதிகுணங்கள் வ்யக்தியிலே கிடந்தது என்றால் அங்கு சரீராத்ம பாவமில்லை. விசிஷ்டத்திலேயிறே சரீராத்மபாவம் கொள்ளலாவது.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஸாமாநாதிகரணயத்தைக் கூறினார். அங்கு அதனால் கிடைத்த சரீர-ஆத்ம தொடர்பை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். அல்லது கடந்த பாசுரத்தில் ஸாமாநாதிகரணம், வையதிகரணயம் கூறினார்; அந்த ஐக்யத்திற்குக் காரணம் சரீர-ஆத்ம பாவம் என்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - அநேந ஜீவேநாத்மநாநு ப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - இந்த உயிர்கள் அனைத்தையும் உடலாகக் கொண்ட நான் அவற்றில் புகுந்து அவற்றின் நாமத்தையும் ரூபத்தையும் செய்கிறேன் - என்றது. இதன்படி பஞ்சபூதங்களால் த்ரிவ்ருத்த கரணம் என்ற முறையில் உண்டாக்கப்பட்ட உடலுள் உயிர் மூலமாக உள்ளே புகுந்து, உயிர்கள் அனைத்தும் பொருள்களாக இருக்கும்படியும், அவற்றுக்குப் பெயர் முதலானவை ஏற்படும்படியாகச் செய்கிறான். அவை அனைத்தும் தானே என்னும்படி இருந்தாலும், “மண்ணே குடம்” என்று இருக்காமல், தைத்திரீய உபநிஷத் - அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்து உயிர்களுக்குள் புகுந்து அவைகளுக்குக் கட்டளை இட்டு நியமிப்பவனாய் ஆத்மாவாய் - என்னும்படி அனைத்தையும் நியமிப்பதன் மூலம் அனைத்தையும் ஆத்மாவாகத் தாங்கி நிற்கிறான். ப்ருஹத் உபநிஷத் - யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் - யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யாருக்கு உலகம் சரீரமோ - என்னும்படி இந்த இரண்டிற்கும் தாரகனாய், நியமிப்பவனாய், சேஷியாய் நடத்திக்கொண்டு செல்கிறான் என்று ஸாமாநாதி கரணயத்திற்குச் சரீர-ஆத்ம பாவமே காரணம் என்றார். “தேவதத்தன் மரத்தில் நிற்கிறான்” என்று கூறும்போது சரீர-ஆத்ம பாவம் வெளிப்படுவதில்லை. “ஜாதிகுணங்கள் ஒரு வடிவில் உள்ளன” என்றால் சரீர-ஆத்ம பாவம் வெளிப்படுவதில்லை. ஆனால் “தாங்கி நிற்கும் பொருள், தாங்கப்படும் பொருள்” என்று கூறும்போது இந்த சரீர-ஆத்ம பாவம் வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (திடவிசம்பு) இதுதான் அல்லாதவற்றிலும் ஏறி, த்ருடமான எரி, த்ருடமான காற்றென்று கிடக்கிறதாகவுமாம்; அன்றிக்கே ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத என்று சொல்லுகிறபடியே அல்லாத பூதங்களுக்கு முன்னேயுண்டாய், அவை அழிந்தாலும் சில நாள் நிற்கக் கடவதாகையாலே த்ருடமான விசம்பென்னவுமாம்; அன்றிக்கே சத்வார்யேவ பூதாநி என்கிறவனை நிராகரிக்கிறாராகவுமாம். ஆக, பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - "திடம்" என்பதை "விசம்பு" தவிர மற்றவற்றிலும் சேர்க்கவேண்டும். அதாவது, திடமான நெருப்பு, திடமான காற்று என்று மற்ற நான்கு பூதங்களுக்கும் கொள்ள வேண்டும். தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத - பரம்பொருளிடம் இருந்து ஆகாயம் தோன்றியது - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து பூதங்களுக்கும் முன்பாக ஆகாயம் உண்டானது; மற்ற பூதங்கள் அழிந்தாலும், ஆகாயம் சிறிது காலம் மேலும் நீடிக்கும் என்பதால், திடமான ஆகாயம் என்று கூறியதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது, சத்வார்யேவ பூதாநி - பூதங்கள் நான்கு - என்ற வாதாடும் அருக மதத்தை மறுக்கும் விதமாக, ஜந்தாவது பூதமான ஆகாயத்தைத் திடம் என்று கூறுகிறார் எனவும் கொள்ளலாம். ஆக பஞ்சபூதங்களையும் கூறுகிறார் என்றே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (இவைமிசை படர் பொருள் முழுவதுமாய்) இவற்றை அடியாகக் கொண்டு மேல் விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி. "ஆய்" என்றது ஆக்கி என்றபடி. "ஆய்" என்பானென்னென்னில் பஹுஸ்யாம் என்கிற தன் விகாஸமேயாகையால்; வைதிக நிர்தேசமிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - பஞ்சபூதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்படும் பொருள்கள் அனைத்தையும் உண்டாக்கி. "ஆய்" என்றால் "ஆக்கி" என்று பொருள். "ஆய்" என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (6-3) - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாக விரிகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரஹ்மத்தின் மலர்ச்சியே அனைத்தும் ஆவதால் ஆகும். இப்படியாகவே மறைமொழி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அவையவைதொறும்) அவ்வோபதார்த்தங்கள்தோறும். அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் பல தூணுக்காக ஒரு உத்திரம் கிடந்தாப்போலேயன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்து நிற்கும். இப்படி வ்யாபித்து நிற்குமிடத்தில் (உடல்மிசை உயிரென) இச்சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருக்குமாபோலே, இச்சரீராத்மாக்களுக்குத் தான் தாரகனாய், நியாமகனாய், சேஷியாயிரும். (கரந்து) இப்படி இருக்கச்செய்தே யமாத்மா ந வேத என்கிறபடியே அந்யைரத்ருச்யனாயிருக்கும். (எங்கும் பரந்து) அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து.

விளக்கம் - (அவையவைதொறும்) - அந்தப் பொருள்கள் அனைத்திலும். அந்தப் பொருள்களில் நிற்கும்போது பல தூண்கள் மீது ஓர் உத்திரம் நிற்பது போன்று அல்லாமல், ஒவ்வொன்றிலும் அதன் குணங்கள் இருப்பது போன்று, தனித்தனியாக

ஒவ்வொரு பொருளிலும் வ்யாபித்து நிற்கிறான். (உடல்மிசை உயிரென) - இப்படியாக வ்யாபிக்கும் இடத்தில், இந்த உடலுக்கு ஆத்மா என்பது தாரகனாக, நியமிப்பவனாக யஜமானனாக உள்ளது போன்று அனைத்து சரீர ஆத்மாக்களுக்கு அவனே தாரகனாக, நியமிப்பவனாக, சேஷியாக உள்ளான். (கடந்து) - இப்படி உள்ளபோதிலும் ப்ருஹத் உபநிஷத் - யமாத்மா ந வேத - உயிர்களால் அறிய இயலாதபடி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களால் காண இயலாதபடி இருப்பான். (எங்கும் பரந்து) - உள்ளும்புறமும் புகுந்து.

வ்யாக்யானம் - இதில் ப்ரமாணம் என்னென்னில் (உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) அபௌருஷேயமாய் நிர்தோஷமாய் இருக்கிற வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும். ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் போலே ஹேத்வந்தரத்தாற் கழிக்கவொண்ணாத ஒளியை உடைத்தாயிருக்கை. (சுருதி) பூர்வபூர்வோச்சாரணாக்ரமத்தைப் பற்றி உத்தரோத்த ரோச்சார்யமாணத்வத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. இத்தால் முதற்பாட்டுத் தொடங்கி சொன்ன அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் நிர்தோஷ ச்ருதி என்கிறது.

விளக்கம் - இப்படிக் கூறுவதற்கு ப்ரமாணம் என்னவென்றால் (உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) - மனிதர்களால் செய்யப்படாததாக இருக்கின்ற வேதங்களால் கூறப்பட்டவன். ப்ரத்யக்ஷம் போன்ற ப்ரமாணங்கள் என்பதான காரணங்களால் தள்ள இயலாதபடி ஒளியை உடையவனாக இருத்தல். (சுருதி) - முன்னே பல அறிஞர்களும் கூறியதையே பின்னர் வந்தவர்களும் கூறியதை அருளிச் செய்கிறார். ஆக முதல் பாசரம் தொடங்கி இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்திற்கும், தோஷங்கள் இல்லாத வேதங்களே ப்ரமாணங்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவையுண்ட சுரன்) இவற்றை ஸம்ஹாரித்த தேவன். முன்பே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் அவனதீநமென்று சொல்லிற்று; ஸம்ஹாரம் வேறொரு சேதநாதீநமாகில் இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐச்வர்யம் குறையுமிநே; அதுக்காக ஸம்ஹாரமும் அவனிட்ட வழக்கு என்கிறார். இத்தால் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்மாதிகளே நடத்துகிறார்கள் என்கிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார். “திடவிசம்பு” என்கிற இத்தால் அவைதிக மர்யாதையிலே நடக்கிற லோகாயதிகளை நிரஸிக்கிறார். “உடல் மிசையுயிர்” என்கிற இத்தால் ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம் சொல்லுகிறவர்களை நிரஸிக்கிறார். “சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்கையாலே நாராயணாநுவாகாதிகளில் சொல்லுகிற பரத்வம், லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் இவையெல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்தாராகிறார்.

விளக்கம் - (இவை உண்ட சுரன்) - இவற்றை ப்ரளய காலத்தில் அழித்த தேவன். முன்னர் படைத்தல், காத்தல் ஆகியவை எம்பெருமான் வசப்பட்டவை என்றார். அழித்தல் மட்டும் வேறு ஒருவருக்கு வசப்பட்டது என்றால், இவனுக்கு இல்லாமை என்பதால், இவன் ஐச்வர்யத்திற்குக் குறை வரும். எனவே அழித்தலும் இவன் கட்டளைபடியே என்கிறார். இதன் மூலம் படைத்தலை நான்முகனும், அழித்தலைச் சிவனும் செய்கிறார்கள் என்ற குத்ருஷ்டிகளின் வாதங்களைத் தள்ளுகிறார். "திடவிசம்பு" என்பதன் மூலம் வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பேசும் லோகாயதிகளைத் தள்ளுகிறார். "உடல் மிசை உயிர்" என்பதன் மூலம் ஸ்வரூபத்துடன் ஐக்கியம் கூறும் மதங்களைத் தள்ளுகிறார். "சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்பதன் மூலம் நாராயண அனுவாகத்தில் கூறுகின்ற பரதத்வம், பிராட்டியார் தொடர்பு ஆகியவற்றை உறுதி செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 50)

35. தாவி அன்று உலகம் எல்லாம் தலை விளாக்கொண்ட எந்தாய்
சேவியேன் உன்னை அல்லால் சிக்கெனச் செங்கண் மாலே
ஆவியே அமுதே எந்தன் ஆருயிர் அனைய எந்தாய்
பாவியேன் உன்னை அல்லால் பாவியேன் பாவியேனே.

பொருள் - முன்பு ஒரு காலம் பலிச்சக்ரவர்த்திடம் உலகம் அனைத்தும் சிக்கியபோது, அவை அனைத்தையும் கடந்து சென்று, அனைவரின் தலைகளிலும் திருவடிகள் படும்படியாக நின்று அளந்த எனது தந்தையே! உன்னைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு வஸ்துவையும் நான் வணங்கமாட்டேன். சிவந்த கண்கள் கொண்ட அழகியமணவாளா! எனது உயிரே! எனக்கு என்றும் அமிர்தம் போன்றவனே! என்னுடைய உயிரின் ஆத்மாவாக உள்ளவனே! பெரும் பாவியாகிய நான் உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் எண்ணமாட்டேன்.

அவதாரிகை - இவர் இப்படி கைவாங்கினவாறே பெரியபெருமாள், “இவரை இழந்தோமாகாதே” என்று நொந்து, “ஆழ்வீர்! நீர் அகலநினைத்ததுக்கு ஹேதுவென்?” என்று கேட்டருள, “ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் திருமுன்பே க்ருத்ரிமங்களைச் சொல்லி, உம்மைக் கிட்டி அவத்யாவஹனாவதிற்காட்டில் என் அகவாய் அறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நானுமாயிருக்கப் பார்த்தேன்” என்ன; “நீர் கிட்டின ப்ரயோஜநம் அழகிது, நாம் தோஷத்தில் அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் தோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞர், நாம் குண ஸர்வஜ்ஞர். ஆகையாலே நம் வாசல் ஸர்வாதிகாரங்காணும்”, என்ன; “இது உக்திமாத்ரமேயோ? அநுஷ்டானமும் உண்டோ?” என்ன; த்ரைவிக்ரமாபதாநம் கேட்டறியீரோ? வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் நம் கால் பொருந்தினபடி அறியீரோ?” என்று சீலாதிக்யத்தையும் தன் செல்லாமையையும் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ண, ஸமாஹிதராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆழ்வார் பெரியபெருமாளை விட்டு அகல முனைவது பற்றிக் கூறப்பட்டது. இவர் இப்படித் தன்னை விட்டு அகல முனைவதைக் கண்ட பெரியபெருமாள், “இவரை நாம் இழந்து நிற்போமோ?”, என்று வருத்தம் கொண்டான். உடனே அவன் ஆழ்வாரிடம், “ஆழ்வாரே! நீவிர் நம்மை விட்டு அகல எண்ணுவதற்கு என்ன காரணம்?”, என்றான். உடனே ஆழ்வார், “பெரியபெருமானே! அனைத்தும் அறிந்தவனாக உள்ள உன் முன்பாக நின்று, பலவிதமான பொய்களை உரைத்து, உனக்குத் தாழ்வுகளை தேடித்தர நான் விரும்பவில்லை. ஆகவே எனது உள்ளத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று அறியாமல் உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடனேயே நான் இன்பமாக இருப்பது என்று முடிவுசெய்தேன்”, என்றார். இதனைக் ஏட்ட பெரியபெருமாள், “நீவிர் அடைந்த நமது நன்மைகளை அறிவீரோ? நாம் யாருடைய தோஷத்தையும் காண்பதற்கு அறியாதவன், ஆனால் ஸம்ஸாரிகள் அனைவரது தோஷங்களையும் அறிந்தவர்கள்; நாம் உம் போன்றவர்களின் குணங்களை நன்கு அறிவோம்; ஆகையால் நம்மிடம் வந்து நிற்பதே உம் போன்றவர்களுக்கு ஏற்றது”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ இப்படிக்கூறுவது பேச்சளவில் மட்டும்தானா? அல்லது வேறு எங்காவது உனது செய்கை மூலம் இதனை உணர்த்தியுள்ளாயா?”, என்றார். உடனே பெரியபெருமாள், “த்ரிவிக்ரமனைப் பற்றி நீவிர் அறியவில்லையோ? உயர்ந்தவர்கள் தொடங்கி சண்டாளர்கள் தலைகள் உட்பட அனைவரின் தலைகள் மீதும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காணாமல் நாம் நமது திருவடியை வைத்தோமே! அதனை அறியவில்லையோ?”, என்றான். இப்படியாகத் தனது எளிமையை வெளிப்படுத்தி, ஆழ்வார் தன்னை விட்டு அகன்றான் தன்னால் அதனைத் தாங்க இயலாது என்பதையும் உணர்த்து ஆழ்வாரைச் ஸமாதானம் செய்கிறான். ஆழ்வாரும் ஸமாதானம் ஆகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தாவி) உங்கள் தலையிலே நாம் காலை வைக்கப்புகா நின்றோமென்னில்; தூர்மாந வாஸநையாலே ஸம்வதியாதே ஆணையிடுவர்களிறே; “திருவாணை நின்னாணை” என்று ஸாத்விகர் திருவடிகளை லபிக்கைக்கை மறுக்கவொண்ணாதபடி இடும் ஆணையை, திருவடிகளைக் கிட்டாமைக்கு இருவர்களாய்த்து, இவர்கள் அறியாதபடி அநாயாலேந எல்லார் தலையிலும் திருவடிகள் பட வளர்ந்தான். தாவுதல் - கடத்தல். (அன்று) - மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய், தன்னுடைய சேஷித்வமும், ஸம்ஸாரிகளுடைய சேஷித்வமும் அழிந்துகிடந்த அன்று. (உலகமெல்லாம்) - மஹாபலியால் அபஹ்ருதமான அளவன்றியே ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமாக ஸகலலோகங்களையும், வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் திருவடிகள் படும்படி வளர்ந்தபடி. (தலைவிளாக்கொண்ட) - ரக்ஷயத்தினுடைய அளவல்லவாய்த்து ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. அத்யத்திஷ்டத்தசாங்குலம் என்னக்கடவதிறே. (எந்தாய்) - “அமரர்சென்னிப்பூவினை” என்று நித்யஸூரிகள்

சிரஸாவஹிக்கும் திருவடிகளை விமுகரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே வைக்கைக்கு ஹேதுவென் என்னில்; அவர்ஜநீய ஸம்பந்தமென்கிறார். தம் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையினாலே “எந்தாய்” என்கிறார். உறங்குகிற ப்ரஜையைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே, அன்று தன் பேறாகவிநே ரக்ஷித்தது. அன்றறியாத குறைதீர முறையறிந்த இன்று உபகார ஸம்ருதியாலே “எந்தாய்” என்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் இன்றும் அறிந்திலர்களே; அவர்களுக்குமாகத் தாம் உகக்கிறாரிநே.

விளக்கம் - (தாவி) - த்ரிவிக்ரமனாக நின்றபோது ஸம்ஸாரிகளிடம், “உங்கள் தலையில் நான் திருவடிகளை வைக்கப்போகிறேன்”, என்று கூறிய பின்னர் வைத்திருந்தால், எல்லையற்ற காலமாக நிறைந்துள்ள அஹங்காரம் முதலானவை காரணமாக இவர்கள், “அவ்விதம் வைக்கவேண்டாம்”, என்று கட்டளை இட்டிருப்பார்கள். திருவாய்மொழி (10-10-2) - திருவாணை நின்னாணை - என்று கூறுவது போன்று நல்லவர்கள் இவனது திருவடிகளைப் பெறுவதற்காக எவ்விதம் மறுக்க இயலாத ஆணை இடுவார்களோ அது போன்று இவர்கள் தடுப்பதற்கு ஆணை இடுவார்கள். எனவேதான் யாரும் அறியாதபடி, எந்தவிதமான பெருமூயற்சியும் எடுக்காமல், மிகவும் சுலபமாக, அனைவரின் தலைகளிலும் திருவடிகள் படும்படியாக வளர்ந்தான். தாவுதல் என்றால் கடந்து வளர்தல். (அன்று) - மஹாபலி மூலமாக இந்த உலகங்களை அனைத்தும் அபகரிக்கப்பட்டதால், தன்னுடைய எஜமானத்தன்மை, ஸம்ஸாரிகளின் தொண்டு புரியும் தன்மை ஆகியவை அழிந்து காணப்பட்ட அன்று. (உலகம் எல்லாம்) - மஹாபலியால் அபகரிக்கப்பட்ட மூன்று உலகங்கள் மட்டும் அல்லாமல், ப்ரஹ்மலோகம் முடிய உள்ள அனைத்து உலகங்களையும் அளந்து. எப்படி அளந்தான் என்றால், உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்னும் வேறுபாடு காணாமல், அனைவரின் தலைகளிலும் தனது திருவடிகள் படும்படியாக வளர்ந்தான். (தலைவிளாக்கொண்ட) - காக்கப்படும் பொருள்களின் அளவைக் காட்டிலும், அவற்றைக் காப்பவனின் பாரிப்பு அதிகம். புருஷஸூக்தம் - அத்யத்திஷ்டத்தசாங்குலம் - அனைத்து திசைகளிலும் சூழ்ந்து எங்கும் வ்யாபித்து - என்றது காண்க. (எந்தாய்) - திருக்குறுந்தாண்டகத்தில் (6) அமரர்சென்னிப்பூவினை என்று கூறும்படி நித்யஸூரிகள் இவனது திருவடிகளைத் தங்கள் தலையால் தாங்குகின்றனர்; அப்படிப்பட்ட திருவடிகளை சற்றும் ஈடுபாடு இல்லாத ஸம்ஸாரிகள் தலை ஏன் வைக்கவேண்டும் என்றால், எம்பெருமானால் விட இயலாத ஸம்பந்தமே காரணம் என்கிறார். தன்னுடைய தலையிலும் அவன் திருவடிகளை வைத்த காரணத்தினால் “எந்தாய்” என்றார். உறங்கும் தனது குழந்தையைத் தாயானவள் கட்டிக் கொண்டு உறங்குவது போன்று, “இந்த ஸம்ஸாரிகளைக் காப்பது நமது பேறு” என்று எண்ணி அல்லவோ அன்று திருவடிகளால் அனைத்துக் காத்தான்? அன்று அவனுக்கும் தனக்கும் இடையே

உள்ள உறவுமுறை அறியாத குறை இருந்தது; இன்று அக்குறை தீர்ந்தது; அதற்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாக, "எந்தாய்" என்றார். ஆனால் ஸம்ஸாரிகள் இன்னமும் இவனுடனான அந்த உறவை அறியவில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கும் சேர்த்து தான் வியந்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சேவியேனுன்னையல்லால்) - இப்படிப்பட்ட நம்மை விட்டுப் புறம்பே போக நினைப்பானென் என்ன, உன்னுடைய நீர்மை அறியாதே நினைத்தேனத்தனை; உன்னை விட்டுப் புறம்பே போகேன் என்கிறார். உன்னை இழந்தால் நானும் பிறருமிறே உள்ளது; இரண்டிலும் அந்வயிக்கப் பார்த்திலேன். அவை இரண்டுமிறே ப்ரணவத்திலும் மத்யம பதத்திலும் சொல்லுகிறது. சேஷத்வ வாஸநையாலே புறம்புபோனாலும் ஸேவிக்குமத்தனையாய்த்து இவர். இது எத்தனை குளிக்க நிற்கும் என்ன. (சிக்கென) - இது எல்லாக் குளிக்கும் நிற்கும். யாவதாத்மபாவி. ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து மா சுச: என்கிறார் இவர்.

விளக்கம் - (சேவியேன் உன்னை அல்லால்) - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "இப்படியான தன்மை உள்ள நம்மை விட்டு நீவிர் அகல எண்ணுவது ஏன்?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், "உன்னுடைய எளிமையை அறியாத நான் உன்னை விட்டு அகல எண்ணினேன். இதனை இப்போது அறிந்த காரணத்தினால், உன்னை விட்டு இனி அகல முற்படமாட்டேன்", என்றார். உன்னை விட்டு நான் சென்றால் என்னை நானே பார்த்துக் கொள்ளும் திறன் உள்ளவனாக இருக்கவேண்டும் அல்லது என்னைக் காப்பாற்றும் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் வேண்டும். இந்த இரண்டும் தனக்கு வராது என்கிறார். திருமந்திரத்தில் ப்ரணவத்தின் மூலம் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலும், நடுப்பதம் மூலம் தனக்குத் தானே அடிமையாக உள்ளதும் அல்லவோ நீக்கப்படுகிறது? எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பது இவருக்கு இயல்பானது ஆகையாலே மற்றவைகளைக் குறித்துக் கூறும்போதும், "ஸேவிக்க" என்று கூறுகிறார். இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், "உம்முடைய இந்த நிலை எத்தனை நாட்கள் நீடிக்கும்?", என்றார். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சிக்கென) - அனைத்துக் காலத்திலும் நிலையாகவே இருப்பேன். எனது ஆத்மா உள்ளவரை என்கிறார். ஸர்வேச்வரனைப் பார்த்து, கீதையில் அவன் கூறிய சொற்களான - மா சுச: - வருந்தாதே - என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செங்கண்மாலே) - இது ஸ்வபாவகதநமன்று, தாத்காலீந விசேஷணம். இவர் "சிக்கென" என்றவாறே, திருவுள்ளம் இவர் பக்கலிலே ப்ரஸந்நமாய், இவர் பக்கல் வ்யாமோஹம் உள்ளடங்காமையாலே கண்வழியே புறப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிறபடி. (செங்கண்மாலே) - வ்யாமோஹத்தாலே குதறிச் சிவந்த கண்களை உடையவனே! ஸ்ரீவீபீஷணாழ்வானைக் குறித்து மஹாராஜர்,

வத்யதாம் என்றபோது பெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தாற்போலேயாய்த்து, இவர் “விலவறச் சிரித்திட்டேன்” என்றபோது பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் அழிந்தபடி; பின்பு திருவடி வார்த்தையாலே அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா என்று பெருமாள் உளரானாற்போலேயாய்த்து, இவர் “சிக்கென” என்ற பின்பு பெரியபெருமாள் உளரானபடி. திருவடி அவதாரத்திலே மா சுச: என்றான்; இவர் அர்ச்சாவதாரத்திலே மா சுச: என்கிறார். (செங்கண்மாலே) - என் ஸ்வரூப லாபத்துக்கு முகம் மலரும்படி வ்யாமுக்தரான தேவீரையொழிய புறம்பு எங்கே போவேன்?

விளக்கம் - (செங்கண்மாலே) - இந்தப் பதமானது அழகியமணவாளனின் கண்களுக்கு இயல்பாகவே உள்ள சிவந்த தன்மையைக் கூறவில்லை. ஆழ்வார் “சிக்கென” என்று கூறியவுடன், பெரியபெருமாளின் நெஞ்சம் முழுவதும் பயம் நீங்கி ஆழ்வாரின் பக்கம் திரும்பியது. ஆழ்வாரின் மீது உண்டான காதலானது அழகியமணவாளனின் உள்ளத்தின் உள்ளே பூட்டி வைக்க இயலாதபடி, அவன் கண்கள் வழியே அந்தக் காதல் வெளிப்பட்டதை இந்தப் பதம் கூறுகிறது. (செங்கண்மாலே) - பெருங்காதலின் விளைவாக மிகவும் சிவந்த கண்கள் கொண்டவனே! சுகீவன் இராமனிடம் விபீஷணனைக் குறித்துக் கூறும்போது - வத்யதாம் - அழிக்கவேண்டும் - என்றான். இதனைக் கேட்ட இராமனின் திருவுள்ளம் நொறுங்கியது. இது போன்று ஆழ்வார், “விலவறச் சிரித்திட்டேன்” என்னும்போது பெரியபெருமாளின் திருவுள்ளம் நொறுங்கியது. அதன் பின்னர் அனுமன், “விபீஷணனைச் சேர்க்கலாம்”, என்று கூறியவுடன் - அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா - இராமனின் திருமுகம் மலர்ந்தது. இதே போன்று ஆழ்வார் “சிக்கென” என்றவுடன், பெரியபெருமாளின் உள்ளம் தெளிந்து முகம் மலர்ந்தது. இராமாவதாரத்தின் போது அனுமன் இராமனிடம், “வருந்தவேண்டாம்”, என்றான்; ஆழ்வார் அர்ச்சாவதாரத்தில் பெரியபெருமாளிடம், “வருந்தவேண்டாம்”, என்கிறார். (செங்கண்மாலே) - என்னை அடைந்தால் உன்னுடைய திருமுகம் மலர்கிறது. இப்படியாக என் மீது மாறாத காதல் கொண்ட உன்னை விட்டு நான் எங்கே செல்வேன்?

வ்யாக்யானம் - அவ்வளவேயோ? (ஆவியே) - என் ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ? இவர்க்கு ஒருவாயுவிசேஷமன்று ப்ராணன்; “என் திருமகள்சேர் மார்வனையென்னும் என்னுடையாவியென்னும்” என்கிறபடியே ஒருமிதுநங்காணும் இவர்க்கு ப்ராணன். (அமுதே) - தாரகமாத்ரமேயாயிருக்கையன்றிக்கே நிரதிசய போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்கும் மருந்தாயிருக்குமவனல்லையோ? அவ்வளவேயோ? (என்னாருயிரணைய) - என் ஆத்மாவன்றோ நீ; ஆத்மாவைவிட்டு சரீரத்துக்குப் புறம்பே போக்குண்டோ?

(எந்தாய்) - அயோக்யனென்று அகலப்புக்க என்னை நசியாதபடி மீட்ட என் ஸ்வாமியல்லையோ? வத்ஸலனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ? ப்ராணன் விட்டுப் புறம்பே போகவோ? போக்யவஸ்துவை விட்டுப் புறம்பே போகவோ? என்னை நல்வழி போக்குவித்த ஸ்வாமியை விட்டுப் புறம்பே போகவோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - அது மட்டும் அல்ல, ஆழ்வார் தொடர்கிறார். (ஆவியே) - என்னுடைய ப்ராணனாகவே உள்ள அழகியமணவாளா! உன்னை விட்டு நான் எங்கே செல்வேன்? வாயுவின் ஒரு நிலையை இவர் தன்னுடைய ப்ராணனாக எண்ணுவதில்லை; திருவாய்மொழி (7-2-9) - என் திருமகள்சேர் மார்வனையென்னும் என்னுடையாவி யென்னும் - என்று கூறுவது போன்று பெரியபெருமாளையே தனது ப்ராணனாக எண்ணுபவர் இவர்; அவனே இவர்க்கு உயிர். (அமுதே) - என்னைத் தாங்கும் எனது ப்ராணனாய் இருப்பது மட்டும் அல்லாமல், எல்லையில்லாத இனிமை கொண்டவனாக, எனது ஆத்மாவைச் சாகவிடாமல் காப்பாற்றும் மருந்தாகவும் உள்ளாய். அது மட்டும் அல்ல. (என் ஆருயிர் அனைய) - எனது ஆத்மாவாக நீ அல்லவோ உள்ளாய்? ஆத்மாவான உன்னை நீங்கி சரீரமான நான் வாழ வழி உள்ளதோ? (எந்தாய்) - "நான் அயோக்யன்" என்று எண்ணி உன்னை விட்டு அகலப் பார்த்தேன், ஆனால் நான் உன்னைவிட்டு அகன்று சென்று அழிந்துவிடாதபடி மீட்டுக் கொண்ட எனது ஸ்வாமி அல்லவோ நீ? வாத்ஸல்யம் கொண்ட பசுவை விட்டுக் கன்று அகலலாமோ? ப்ராணனை விட்டு உடல் அகலலாமோ? இனிமை அளிக்கவல்ல வஸ்துவை விட்டு அகலலாமோ? என்னை நல்வழியில் ஈடுபடுத்திய எனது ஸ்வாமியான பெரியபெருமாளே விட்டு அகலலாமோ? அப்படி அகல வழி உள்ளதோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - வார்த்தைகள் அழகியதாயிருந்தது; கீழே "ஐயனே! அரங்கனே!" என்றும், "என்னையாளுடைய கோவே!" என்றும் அபுத்த்யா சொன்னவை போலன்றிறே என்ன, (பாவியேனுன்னையல்லால்) - உன்னையொழியப் புறம்பு ஒருவரை நெஞ்சாலும் நினைவேன். (பாவியேன் பாவியேனே) - பாபப்ரசுரமான ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உனக்கு அயோக்யனென்று அகல நினைத்ததுக்கு ஹேது என் பாபமேயிறே. (பாவியேன்) - குற்றம் காணமாட்டாத வளவேயோ? உபேக்ஷித்த ஸம்ஸாரிகளையும் உபேக்ஷிக்க மாட்டாத உன்னை அகல நினைத்ததுக்கு ஹேது என் பாபப்ரசுர்யமேயன்றோ. என்னைக் கொண்டு அகன்று என் ஸத்தையை அழியப்புக்கவளவேயோ? எல்லார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவான உன்னையும் அழித்து, உன்னையொழிந்த எல்லாருடைய ஸத்தையையும் நசிப்பிக்கைக்குக் கிடீர் நான் நினைத்தது என்கிறார்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட அழகியமணவாளன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் கூறும் சொற்கள் மிகவும் நன்றாகவே உள்ளது. ‘ஐயனே அரங்கனே’ என்றும், ‘என்னை ஆளுடைய கோவே’ என்றும் கீழே கூறிய பின்னர், சிறிது நேரம் கழித்து அனைத்தும் பொய் என்றீர். இது போன்ற சொற்கள்தானோ இப்போது நீவிர் கூறியது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை தருகிறார். (பாவினேன் உன்னை அல்லால்) - உன்னைத் தவிர இனி வேறு யாரையும் மனதாலும் எண்ணமாட்டேன். (பாவினேன் பாவினேனே) - பாவங்களின் இருப்பிடமான ஸம்ஸாரிகளைக் கைவிடாமல், அவர்கள் அனைவரது தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்த உன் திருமுன்பாக நான் நின்று கொண்டு, “நான் அயோக்யன்”, என்று எண்ணி உன்னைவிட்டு அகல முற்பட்டதற்குக் காரணம் எனது பாவங்களே அல்லவோ? (பாவினேன்) - அடியார்களின் குற்றங்களைக் காணாமல் இருப்பதோடு மட்டும் நீ நிற்பதில்லை, உன்னிடம் ஈடுபாடு இல்லாத ஸம்ஸாரிகளைக் கூட நீ வெறுப்பதில்லை. இப்படிப்பட்ட உன்னை விட்டும் நான் அகல முற்பட்டதற்குக் காரணம் எனது பாவங்களே அல்லவோ? அல்லது பாவினேன் பாவினேனே என்பதில் உள்ள முதல் “பாவம்” என்ற பதத்திற்குப் பெரியபெருமாளை விட்டு அகன்று சென்று தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளும் அளவிற்குப் பாவம் என்று பொருள் கொள்ளலாம்; இரண்டாவது “பாவம்” என்ற பதத்திற்கு - அனைவர்க்கும் இருப்பை அளிக்கின்ற பெரியபெருமாளையும் அழித்து, அனைவரையும் அழிப்பதற்காகத் தான் அகல முற்பட்டதாகவும், அதற்குக் காரணமான பாவம் என்றும் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்